

Поезија наших дана

ЈАНА ТОШИЋ

(2004)

ТУГА

Једем воће.
Једем једно, друго, треће...
Све је исто.

Миришем цвеће.
Миришем једно, друго, треће...
Све је исто.

Милујем шаке.
Милујем једну, другу трећу...
Све су исте.

Гледам људе.
Гледам једног, другог, трећег...
Сви су исти.

Слушам приче.
Слушам једну, другу, трећу...
Све су исте.

А ништа није исто.
Само је, затворивши нос,
запушивши уши,
исекавши језик и заклопивши очи,
свако чуло у мени потиснула туга.

КАДА ПАДНЕ МРАК

У мраку смо наги.
Тихи смо и сами.
Своје име поклањамо тами.

Онда када не дође нам сан,
за све што види дан,
ноћ постаје слепа.

СОФИЈА ДАМЧЕВИЋ

(1988)

КРАЉ ЈЕ ПРОСЈАК

Танка је нит између славе и пропасти,
човека моћног и леша што га једу црви.
Веровати у једно да истина је,
заблуда је,
један краљ има просјака у себи.
Мучен има снагу моћног,
богаљ има префињеност племића,
а образован незналицу.
Сви се деле у мноштво,
а заједно су једно.
Без напаћеног народа не знаш да си богат,
а без имућног господара не видиш да си јадан.
Не знаш да си светлост док не прођеш таму.

У кући преступника, злочинаца потомак,
добар мора бремене предака и даље носити,
јер патње су једног, патње сваког,
и грех је једног, грех сваког.
У вечности они су једно.

СЕНКА

Ја сам твоја ноћна мора,
има ноћима да ме сањаш;
бежи, бежи,
ти би да ме нема,
ти би да ме се одрекнеш јавно,
ти би да ме се одрекнеш тајно,
ти би да престанем да постојим;
а ту сам сваке ноћи,
уходим ти душу,
подсећам те на оно што не желиш,
подсећам та да има и нас оваквих;
подсећам те на грехе твоје које не видиш!
Бежи, бежи,
зато ме не подносиш!
Нећеш да признаш слабости своје,
нећеш да будеш један од грешних;
ниткови смо само ми!
Само они попут мене,
није то за тебе!
Пљујеш ли ме,
мржњом ме обасипаш,
јавно понижаваш,

тераш ме, исмеваш;
права мислиш да имаш
тако да ме ниподаштаваш;
у снове ћу ти доћи,
из магле ћу искочити;
до смрти ћу те уходити,
онда права знаш да имаш,
јер мир у души немаш.

МЕРКУР ИЗ ПАКЛА

Између Пакла и Раја
гласник поруке преноси
љубави, мржње, краја,
рођења идеје доноси.

Мучен у тамницама
пакленим, изнемогао устаје,
слављен на прославама
рајским, пред суд стаје.

О идејама вечности
у оквирима времена
размишља, из смртности
реч је његова бесмртна.

Бол света саосећа,
мудрост му је име,
гласник богова подсећа
љубави кроз своје риме.

ДИМИТРИЈЕ ПОПОВИЋ

(2000)

ОБЛАК НИ У ЧЕМУ

у овом делу васионе тако се сматра
пола сласт, пола сам ватра
ништа ме дивно не боли
и моје су руке скрштено ништа

у овом поретку тицања ничег за ме нема
у ватри своје крви купам
туђа чудовишта.

зими каткад прене
дух плачан;
леден умртви мене.

очи моје празне веђама играју сене
зло словенским смехом терам
пунским очима
дивне ли жене.

по веђама играју сени
нешто се тужно настанило у мени

ТЕБЕ ЖЕЛИМ ЗНАТ

тебе желим знат
ти си и мој пут
да ме водиш
волим те ја

ти си додир мој
кожа си и зној
побеђен
бдијем над твојим прсима

тобоже се борим
игром крви горим
(дај) жено погледај у себе

на домаку зоре
браним
глађу својом храним
сужња твоје истине

СИНИША ЖИВАНОВИЋ

(1972)

ЗАШТО ТИ

Кад фотони појуре са истока,
Прострује етром и обоје свет
И кад згасну негде иза хоризонта
А неке друге боје у биртије ме намаме ...
Ни једна слика у мом оку,
Није без приказе Твоје.

У сваком поју славуја,
Буци града, дерњави војног стада,
Сваки дамар бубне опне у мом уху
Допуњен је призвуком Твога гласа.

Мириса других сем мириса Твоје коже
Одавно не осећам.

Још кад би ветар овај што ме мази
Заиста биле руке Твоје ...

Али не!
Опсене,
Што ме прогоне,
– Ниси Ти!

Спаваш ли?
Шипају ли твоји кукови неким тргом?
Плива ли ко у Твојим очима?
Мирише ли Твоја коса нечјим ноздрвама?

Зашто не могу бити слободан од свега овога
И слушати поново само лепет птичјих крила,
Без призвука Твога гласа,
Без Твог убрзаног дахтаја
Чак и кад спаваш?

И зашто сваку девојку Твојим аршинима мерим?

Зашто?

